

Vezető szerkesztő:
Brutovszky Gabriella

Korrektor:
Gál Andrea

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

Tiszteletbeli munkatárs:
Fibi Sándor

A szerkesztőbizottság elnöke:
Pintes Gábor

Tagok:
Bolemant Lilla
Elek József
Fehér Ágota
Herdics Kalocsányi Mónika
Horváth Géza
Hrbáček Magdaléna
Kralina Hoboth Katalin
Puskás Andrea
Szabó Tibor
Tóth Katalin
Tóth Tibor
Vančo Ildikó

Tördelőszerkesztő:
Rácz Éva

Webadminisztrátor:
Decsi Zoltán

Fotós:
Nagy Fanni

Kiadja:
Katedra Polgári Társulás

Elérhetőség:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393
katedrapolgaritarsulas@gmail.com
www.katedra.sk

KATEDRA
mesačník
ročník XXXI., 6. číslo, február 2024
Vydavateľ:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunajská Streda
IČO: 54187524
ISSN 2729-9066

REDAKCIA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:
Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393

Honlap: <http://www.katedra.sk>
katedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

BÓNA FRIDERIKA

AMÍG ÉLEK, ADDIG ÉLSZ

Mindig is érdekelt az elgondolkodtató történetek. Azok, melyek a bőrünk alá férkőznek, ötvözik az álomvilágot a valósággal, elhitetik, mindez csak ámitás, végkimenetelükkel pedig azt sejtetik, talán mégsem. Mindig is érdekelt az olyan karakterek, akik próbálnak feleletet találni a megválaszolhatatlannak tűnő kérdésekre, akik nem riadnak meg sem a kihívástól, sem attól, hogy elméjükön kívül az érzéseikre is hallgassanak. Egyszerre gyönyörködtetnek és rémisztetnek. Tartok tőlük, de kíváncsívá tesznek. Mindig is vonzottak az ilyen művek, de akkor még nem pszichoanalitikus gótikus irodalomnak neveztem őket, hanem nagyjából semminek, mert fogalmam sem volt arról, mit jelenthet az a gótika a magas tornyokon kívül. Tulajdonképpen nem az a fontos, hova sorolandók. A lényeg, hogy mennyire hatnak ránk, mit váltanak ki belőlünk.

Valószínűleg az irányzat, a zene és a színház iránti szeretetem kombinációja okozhatta, hogy a legkedvesebb kulturális élményeim közé tartozik a Budapesti Operettszínház *Jekyll és Hyde* című előadása, melynek emléktől a mai napig kiráz a hideg. A 19. századi Anglia nyilvánvalóan egy tökéletes helyszín egy ilyen rémtörténethez a maga ridegségével, félelmével, tudásvágyával, hierarchiájával és merev erkölcsével. Mindez abszolút visszaköszönt a díszletek és kellékek képeiben, s természetesen a színészek lenyűgöző játékában. A jelmezek csodálatosan tükrözték azt a kettősséget, mely nemcsak a főszereplő karakterét feszítette szét, hanem az akkori társadalmat is. Az arisztokrácia hidegebb árnyalatokat viselt, méretre szabott elegáns ruhákat, melyek előkelőségüket szimbolizálják. Az ész diktál, ritkán vagy egyáltalán nincs tere az érzelmeknek. Ezzel szemben álltak az örömlányok, a szegényebb, a feslett réteg. Rajtuk nagyon gyakoriak voltak a melegebb színek. A szív, a szenvedély és az érzékiség uralkodik. Ez a különbség a két női főszereplő gardróbján is megmutatkozott, így pedig még egyértelműbbé vált a teljesen eltérő karakterük. Ugyanakkor Dr. Jekyll volt az, kinek öltözkén – nem melleleg tekintetén és mozanatain – minden esetben megnyilvánultak azok a szélsőségek, melyek mindannyiunkban ott tombolnak. A Jó és a Rossz vetekedése.

A musicalt átjárják a felejthetetlen életgagságok, a szívszorító lírai dalok, a szórakoztató párbeszéd, az önmarcangoló monológok, viszont a legmeghatározóbb rész számomra a párbaj-jelenet volt. Körmeimet belemélyesztettem a bársonyülésbe, alig mertem lélegezni, aztán hirtelen levegő után kapkodtam és kimeresztett szemmel néztem, milyen skizofrén vívódás folyik a színpadon, milyen embertelen emberség elevenedik meg. Ismét libabőrös lettem. Ezek szerint egyáltalán nem tévedtem, amikor Stevenson különös esetét választottam.